

Pagini de istorie

23 decembrie 2007

Gili Cârstea

Astăzi, încă o pagină din istoria 1888, din care învățăm că atunci când o solie nu este apreciată, ea va fi evitată oricât de proeminenți ar fi susținătorii ei.

Credeți că dacă sora White ar fi astăzi în mijlocul nostru, și ar milita în stilul ei caracteristic pentru solia 1888, ar avea mai mult succes decât au mărunții și anonimii ei suporterii de astăzi?

Ea și Jones se aflau în vizită la Battle Creek, sediul lucrării mondiale a bisericii. Ascultați:

“Am fost invitată să predic sabatul următor în Tabernacol [comunitatea din Battle Creek, sediul Conferinței Generale], însă după aceea – fiindcă se crease un curent așa de puternic cum că eu mă schimbasesem – cred că fratelui i-a părut un pic rău că mă invitase. În sabat, de dimineață, m-au vizitat doi frați, și am fost întrebată de unul dintre ei despre ce urma să predic. Am spus: ‘Fraților, lăsați această problemă în seama Domnului și a sorei White, căci nici Domnul, nici sora White nu au nevoie să li se spună de către frați ce subiect să prezinte înaintea lor. În Battle Creek eu sunt acasă, teritoriu pe care l-am deștelenit prin puterea lui Dumnezeu, și nu voi cere voie să predic în adunare. Consider că acest drept mi-a fost dat de Dumnezeu. Fratele Jones însă, care nu consideră că are acest drept, așteaptă o invitație din partea voastră. Ar trebui să vă faceți datoria în privința aceasta și să dați la o parte barierele din calea lui.’

“Frații au spus că nu se simt liberi să-l invite să predice până nu vorbesc cu fratele Smith pentru a vedea dacă acesta aprobă sau nu, căci fratele Smith este mai în vârstă decât ei. Eu am spus: ‘Atunci faceți aceasta odată, căci timpul este prețios și există o solie ce trebuie dată acestui popor, iar Domnul cere de la voi să eliberați calea pentru ca lumina să ajungă la poporul lui Dumnezeu.’

“M-am simțit inspirată să vorbesc oamenilor cuvintele vieții. Am fost întărită și binecuvântată de Dumnezeu. Dar zilele treceau, și nu venea nicio invitație pentru fratele Jones de a prezenta marii comunități din Battle Creek solia încredințată lui de Dumnezeu. Am trimis după prezbiterii comunității și i-am întrebat din nou dacă au de gând să dea fratelui Jones o șansă de a vorbi poporului. Răspunsul a fost: ‘Ne-am consultat cu fratele Smith și el a decis că nu este potrivit

ca el să predice, deoarece are poziții extreme și duce prea departe subiectul reformei naționale.’

“Am simțit cum mi se tulbură duhul în mine, și mi-am exprimat clar poziția în fața acestor frați. Le-am spus cum au decurs lucrurile la Minneapolis, poziția pe care am luat-o acolo, că fariseismul a fost la lucru dospind tabăra aici la Battle Creek, iar comunitățile adventiste au fost afectate; dar Domnul mi-a dat o solie, și voi lucra prin scris și voce până când acest aluat va fi alungat și va fi introdus un altul, care este harul lui Hristos.

“S-a confirmat tot ce am afirmat la Minneapolis, că în comunitățile noastre trebuie să aibă loc o reformă. Trebuie făcute schimbări, căci poporul care a fost binecuvântat cu mare lumină, ocazii prețioase și privilegii, este afectat de slăbiciune și orbire spirituală. Ei au ieșit din bisericile lor ca reformatori, dar acum se poartă la fel ca acele biserici. Am sperat că nu va fi nevoie de o altă ieșire. Deși ne dăm silința să păstrăm “unitatea Duhului” prin legătura păcii, nu vom înceta să protestăm, prin scris sau voce, împotriva bigotismului” (The 1888 EGW Materials, 355).

Așa credem și noi. Deși suntem dispuși să facem orice pentru a păstra “unitatea Duhului” prin legătura păcii, nu vom înceta să protestăm împotriva refuzului sistematic de a permite soliei 1888 să ajungă în fața poporului.

***